

DOLORES REDONDO

ESPERANT EL DILUVI

DOLORES REDONDO
ESPERANT
EL DILUVI

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *ESPERANDO AL DILUVIO*
PRIMERA EDICIÓ: NOVEMBRE DEL 2022
© DOLORES REDONDO MEIRA, 2022
PUBLICAT D'ACORD AMB PONTAS LITERARY & FILM AGENCY
© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2022
© EDITORIAL PLANETA, S. A. / DESTINO
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2984-9
DIPÒSIT LEGAL: B. 19.553-2022
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62
IMPRES A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnaedicions.cat

«Poker para un perdedor», José Celestino Casal Álvarez,
© 1983 Sony Music Publishing Spain

«No estás sola», lletra i música de Miguel Ríos i Rafael de Guillermo,
© Copyright de Warner Chappell Music Spain

«Intermedio» de la sarsuela *La leyenda del beso*,
© Copyright 1962, Editorial ALIER

«Wouldn't It Be Good», lletra i música de Nicholas Kershaw,
© 1984 Concord Songs Limited c/o Concord Music Publishing. Tots els drets reservats.
Utilitzada amb permís. Reimpresa amb permís de Hal Leonard Europe Ltd.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El nen

Harmony Cottage

El nen es va aturar al llindar. Va tremolar quan va notar el fred intens de l'exterior. Va passar la mirada per la superfície quieta de les aigües del llac, que brillaven sota la llum de la lluna plena, i després la va alçar cap al cel. El plor incipient li va emboirar la vista. No volia fer-ho. Volia tornar a dintre, a la vora de l'estufa, volia llegir un conte i dormir. Quan es quedava adormit a terra davant del foc, ningú no es molestava a dur-lo al llit, i llavors podia descansar.

Des de l'interior li van arribar veus insistents.

—Tanca la porta d'una vegada i fes la teva feina, Johnny, si no vols que vingui i et clavi una estomacada!

Va ajustar la porta darrere seu per no sentir-les més. Va tancar els ulls i dues llàgrimes grosses li van rodolar per la pell, que ja se li començava a refredar. Amb la mà lliure se les va eixugar gairebé amb ràbia. No servia de res plorar. Sempre s'ho repetia, però cada vegada que ho havia de fer, el plor tornava a aparèixer. Va avançar amb la feixuga galleda de fusta cap a un lateral de la casa. Allà hi havia un petit safareig de pedra sota la canella d'una aixeta antiga. Estava connectada a una canonada mig penjant que baixava per la paret de la casa des del turó. Repenjada al costat, hi havia una vella post de rentar roba, un raspall de fusta de

cerres dures i una llauna que contenia el sabó de sosa que elles fabricaven amb les restes del greix de cuinar. Va deixar la galleda a terra i va haver de fer servir les dues mans per obrir l'aixeta rovellada. De moment encara podia fer-ho allà, però a mesura que avancés l'hivern i baixessin les temperatures, la quantitat d'aigua que brollaria de la canella s'aniria fent més escassa fins que acabés glaçada del tot. Llavors hauria d'anar a la vora del llac, i encara seria pitjor.

La pila era profunda. Encara que es posés de puntetes, no arribava a tocar el fondo amb el braç estirat. Quan era més petit, en alguna ocasió, i durant l'estiu, l'havien banyat allà dins. A vegades pensava que si algú amb problemes de mobilitat, com la tia Emily, que havia tingut la pòlio de petita, caigués de cap a dins la pila, probablement hi moriria. Imaginar-se la tia espeternegant mentre s'ofegava li va produir una petita satisfacció.

Quan va aconseguir engegar l'aixeta al màxim, va deixar córrer l'aigua picant contra el fons de la pedra del safareig. Es va arremangar el jersei per sobre dels colzes, assegurant-se que les mànigues li quedaven ben aguantades. Va agafar la post de fusta, tan gastada que les petites ondulacions arrodonides destinades a fregar la roba estaven esmusades i gairebé igualades amb la resta de la fusta, i la va repenjar a la vora.

Es va ajupir i va treure la tapa de la galleda. El tuf era nauseabund, i encara no havia tocat res. Sabia que quan remogués el contingut, la fetor li impregnaria les fosses nasals, se li ficaria a la boca i se li instal·laria al paladar durant hores. Fes el que fes, no se la podria desenganxar de les dents, de la llengua, i cada alenada d'aire duria adherida aquella pestilència. Li va venir un altre rampell de sanglots que li va fer agitar el cos menut, i es va haver d'agafar a la vora del safareig, doblegat per la nàusea. Va tossir i li van coure els ulls mentre un rictus de patiment li encorbava la boca com la d'un pallaso trist.

Va mirar cap al costat de la casa, convençut que no apareixeria ningú. Tant era el temps que trigués a fer aquella feina, una hora o cinc. L'única cosa que sabia segur era que no podia tornar a dintre fins que no hagués acabat. Intentant mantenir la cara tan lluny com fos possible de la galleda, es va tornar a inclinar i, a les palpentes, hi va ficar la mà a dins fins que va tocar la tela, la va estirar i immediatament una bafarada putrefacta es va escampar a tot el voltant. Però el pitjor era tocar-ho. Estava tebi. Sempre ho estava, encara que ho haguessin posat a la cornisa o en un racó del vàter, on la finestra amb el marc esqueixat es mantenia oberta tothora. S'estava podrint. Ell era un nen del camp, sabia què passava quan una cosa es podria. Sense mirar, ho va tirar sobre la post i va deixar que el raig d'aigua arrenqués de la tela els qualls negres i a vegades tan grossos que semblaven petites criatures descompostes. Amb les puntes dels dits va agafar una mica de sabó de sosa i el raspall de fusta, i totalment aclaparat pel plor i les nàusees, va començar a netejar la sang.

John Bíblia

Glasgow, 1983

En John es va entretenir expressament davant del gran mirall que hi havia al costat dels lavabos. Mentre feia veure que s'arreglava la roba, va observar la dona a través del reflex.

Hi havia molts homes a la discoteca aquella nit, però no l'amoïnava: deixar-la sola a la barra després de convidar-la a una copa era un risc calculat. Mentre s'estirava suaument els punys de la camisa, va veure la noia rebutjant la companyia d'un parell de païos que se li van acostar i després llançant una mirada esperançada a la zona dels lavabos. L'esperava a ell.

Era conscient que ella també el podia veure, almenys parcialment, per això de tant en tant es girava una mica cap a la dreta, com si parlés o com si estigués escoltant el que algú, invisible per a ella, li explicava.

Li havia dit que es deia Marie, i potser fins i tot era veritat, en aquells llocs no se sabia mai; diverses vegades havia descobert més tard, a través de la premsa, que el nom que li havien dit no era el de debò.

En el seu cas, sempre que li demanaven el nom responia: «John, em dic John». I ho manifestava amb seguretat i amb la veu una mica més alta del normal. No feia cap gran cosa per destacar, així, si per casualitat algú recordava l'ho-

me amb qui se'n va anar la noia, potser un cambrer o les parelles que hi havia assegudes a la vora, dirien: «Crec que vaig sentir que es deia John, sí, n'estic segur, va dir que es deia John».

Li agradava imaginar-se la cara dels policies en sentir el nom. Era una entremaliadura i un altre risc calculat, però no s'exposava gaire més. Es cuidava prou que tot el que poguessin recordar d'ell no servís de res.

Va repassar el seu aspecte al mirall. Les sabates netes, els texans planxats, l'americana blau marí i la camisa blanca. Els cabells castanys tenien matisos vermellors segons com els tocava la llum, i els duia pentinats amb un tall senzill. Pulcre. Li encantava aquesta paraula. *Pulcre*. Així era com l'havien descrit anys abans els pocs testimonis que el recordaven: un jove alt, prim, de cabells castanys, aspecte pulcre, res més... Bé, sí, potser algun havia fet esment d'una dent torçada, una nimietat que havia corregit temps enrere.

Va forçar un somriure davant del mirall i va observar satisfet les dents blanques i ben posades. Amb uns dits hàbils es va espolsar un bri de pols invisible de l'espatlla de la jaqueta i, a través del reflex, es va tornar a fixar en la noia.

En John tenia una estratègia discreta i sagaç que consistia a col·locar-se en un lloc de la barra a prop de l'entrada del local. Així va ser com la va veure. Va arribar amb un parell d'amigues que formaven part de la colla que acabava de desembarcar de l'autobús. Va observar com caminava. Sabia per experiència que les noies es movien d'una manera diferent en «aquells dies». Duia pantalons foscos i una brusa llarga i folgada que li tapava els malucs, ben diferent de les seves amigues, que anaven amb top i minifaldilla. En John era un gran observador del món femení, i sabia que sovint les colles d'amigues es vestien d'una manera semblant. Però la roba no era l'únic indicatiu. La va seguir a una certa distància barrejant-se entre la gent que emplenava el local. La va veure sortint a ballar amb les altres noies, però

al cap de poc va abandonar la pista i es va repenjar en una columna tot bevent una Coca-Cola i somrient a les amigues, que continuaven ballant.

La foscor i l'estrèpit de la discoteca van permetre a en John col·locar-se darrere d'ella per poder-la olorar mentre feia veure que observava la pista. Va aspirar la seva aroma. Va percebre la suor suau de les seves axil·les barrejada amb una colònia de notes dolces que semblava que estava de moda entre les noies, i aquella altra olor, metàl·lica, salabrosa i àcida. Va frunzir una mica el llavi superior sense poder-se reprimir una ganyota de fàstic. I gairebé al mateix temps va notar l'erecció que li tensava el membre sota la tela dels texans.

Sense perdre-la de vista, se'n va allunyar uns quants passos i es va ficar la mà dreta a la butxaca de la jaqueta. Amb la punta dels dits va acariciar la seda del llaç vermell que hi duia. Va pensar en la Lucy i, blasmant-se, es va mossegar l'interior de la galta fins que el dolor va anul·lar l'altra sensació i va recuperar l'aplom.

Després va ser fàcil, sempre ho era. La fórmula feia anys que funcionava perfectament, amb lleus diferències. Ell es posaria al seu costat i començaria a parlar, li diria que a ell tampoc li agradava ballar i que estava pensant d'anar a prendre alguna cosa, el volia acompanyar? Ella el miraria i veuria el que veia tothom: un home jove, però no pas un nen. Net, ben vestit però sense ostentació, educat, amable. Pulcre. I que s'havia fixat, probablement, en l'única noia de la discoteca que duia pantalons i una brusa ampla.

Ell parlaria de qualsevol cosa, evitant temes conflictius. Li faria un parell de compliments no gaire exagerats i deixaria caure que tenia feina, que en realitat no li acabaven de fer el pes els locals com aquell, que el que li agradava era parlar i que, amb aquell estrèpit, era gairebé impossible, que tenia el cotxe a l'aparcament i que podien anar on ella volgués. I de seguida hi afegiria, abans que ella pogués objectar res,

que per descomptat seria un plaer acompanyar-la a casa si era això el que ella volia. I la noia acceptaria perquè ell era encantador, perquè ella havia vingut amb autobús, perquè totes volien un nòvio amb cotxe propi. Acceptaria, malgrat que als diaris es parlava constantment de la quantitat de joves que havien desaparegut, i malgrat que segurament havia sentit milers de vegades l'advertència de no pujar en cotxes de desconeguts. En John sabia què li respondria quan l'hi proposés, malgrat tot i encara que en «aquells dies» no ho hauria de fer. Fins i tot era probable que la molt porca acceptés tenir relacions sexuals quan ell l'hi insinués. Llavors la pegaria amb ràbia, i amb cada cop li esborraria el maquillatge i el somriure. Li arrencaria la roba i l'esquinçaria, i amb les seves pròpies mitges, el cinturó o els sostenidors, l'estrangularia fins que parés de cridar mentre la violava. I després se l'enduria a casa, a dormir juntament amb les seves germanes, a deixar que el llac purifiqués aquella dama. Era una murga, però s'havia de fer així. En un altre moment l'hauria deixat tirada, al carrer o en un parc, hauria buscat a dins del bolso els tampons o les compreses higièniques i les hauria col·locat sobre el cadàver, per recordar a aquelles porques que no s'havien d'acostar a un home mentre estaven menstruant.

El sol fet de pensar-ho li va provocar un intens formigueig a la zona genital. Es va mossegar amb força l'interior de la galta mentre la mirava a través del mirall, i quan va estar preparat, va tornar amb ella.